

[Aksel Larsen.]

at han ved, at i så tilfælde har et parti her i salen ikke alene ret, men også pligt til at bringe sin mening frem i folketingets plenarmøde og, hvis det ønsker sine meninger gjort gældende med eftertryk, at udforme dem i forslag, enten som ædringsforslag til et lovforslag, hvis det er muligt, eller som forslag om en dagsorden. Det var det, vi gjorde.

Hvad angår rederne 15 mill. kr., er forholdet imidlertid det, at det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard og hans parti og socialdemokratiet havde samme mening som vi om dette spørgsmål, og da vi så stiller forslag om en dagsorden, der er fuldkommen i overensstemmelse med, hvad disse partier har hævdet, nemlig at rederne skal betale skat af de 15 mill. kr., er det det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards parti og socialdemokratiet og regeringspartierne, der begærer udsættelse på udsættelse af mødet for at finde på en eller anden metode, hvorved de kan undgå at stemme for det, man erklærer man er tilhænger af, for at finde på en eller anden måde, hvorpå man både kan skaffe rederne mulighed for at tjene de penge, finansministeren gerne vil have, de skal tjene, og redde en finansminister, der har stået her i folketinget — efter at han har vildført det udvalg, der i sin tid forhandlede om rederne penge — og erklæret, at han er revnende ligeglad med, hvad folketingsflertallet mener, for han vil gennemføre sin vilje.

Hvis det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard var interesseret i at beskytte parlamentets anseelse, havde det ærede medlem ved den lejlighed sagt: nej, dette her går for vidt; en sådan finansminister må vi afskaffe. Men det gjorde det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard ikke; han og andre foranledigede de mange udsættelser forleden dag, og det tidsspilde, der kunne opstå deraf, i stedet for at gå frisk til sagen og tage stilling til den af os foreslåede dagsorden. Og på samme måde er det i dag. Her begæres udsættelse efter udsættelse. Jeg ved ikke, om retsforbundet har begæret udsættelse — det ærede medlem hr. Viggo Stårcke må svare for sig —, men jeg har ikke begæret nogen udsættelse. Det er virkelig en uting, at det, når der foreslås en dagsorden — som enten både i sin mening og sin formulering er klar og let fattelig, eller i hvert fald i sin mening er klar og let fattelig, —, så ikke er muligt for partierne at tage stilling til den, og gøre det ret hurtigt, i stedet for at kræve tid til lange overvejelser, indbyrdes forhandlinger mellem de for-

skellige partier og mellem den såkaldte opposition og regeringen om, hvordan man nu skal skære pølsen, så der bliver mindst mulig risiko. Det er det, der skete forleden dag, og det er det, der er sket i dag.

Det viser, at frygten for følgerne af den politik, de fire eller fem partier i denne sal har ansvaret for, rider partierne som en mare, og frygten for befolkningens utilfredshed med denne politik og dens følger gør yderligere tilværelsen ubehagelig for disse partier — ellers ville de ikke lave et sådant krumspring som det, vi er ude for her.

Den af retsforbundet foreslåede dagsorden — sådan som den er ment, og som den kan forstås — er ganske utvivlsomt af en sådan art, at både socialdemokratiet og det radikale venstre kunne have stemt for den, ligesom vi kan stemme for den, fordi den udtrykker noget, vi mener. Men det foretrækker de to partier ikke at gøre.

Socialdemokratiet bringer et nyt spørgsmål ind i sagen, et spørgsmål, som med større berettigelse kunne være rejst under et foregående punkt på dagsordenen, og foreslår en dagsorden, som socialdemokratiet er sikker på, at retsforbundet ikke vil stemme for, fordi socialdemokratiet kan være sikker på, at dette demagogisk så dygtige og politisk så ufornuftige parti ikke vil kunne finde på at gøre noget lignende, som socialdemokratiet gjorde i en vis situation i 1929, nemlig at sige: „Af rent politiske grunde . . .“ giver vi pokker i, hvad der står i det ærede medlem hr. H. C. Hansens forslag om dagsorden, men stemmer for det og skaffer det derved flertal. Socialdemokratiet kan formodentlig regne med, at retsforbundet ikke er så politisk fornuftigt eller konsekvent at gøre noget sådant, og det er en af grundene til, at partiets forslag om dagsorden er formuleret sådan, at det kan regne med, at det antagelig kun kan få socialdemokratiets og vore stemmer.

Og det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard kommer på samme vis med et forslag om dagsorden. Skønt det ærede medlem er enig med det ærede medlem hr. Viggo Stårcke i, at vi overhovedet ikke skal have nogen toldforhøjelse — det blev i hvert fald sagt af det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) ved anden behandling af vareforsyningsloven —, foreslår man alligevel en dagsorden, der blot siger, at vi ikke skal have toldforhøjelser i forbindelse med en videreførelse af liberaliseringen. Ja, man har naturligvis sikret sig, at det er et forslag om dagsorden, som rets-